

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2997/23
10.4.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Миленије Петричевић и Маје Чогурић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Момир Радојковић, адвокат из Смедерева, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Радисав Маравић, адвокат из Смедерева, ради дуга, одлучујући о жалби тужене, изјављеној против пресуде Основног суда у Смедереву П 5028/21 од 31.01.2023. године, у седници већа одржаној дана 10.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Смедереву П 5028/21 од 31.01.2023. године у ставу првом и трећем изреке.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име дуга исплати износ од 896.741,50 динара, са законском затезном каматом почев од 01.12.2017. године, као дана доспелости дуга, па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да на износ дуга из става првог изреке исплати законску затезну камату почев од 01.10.2015. године до 01.12.2017. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да надокнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 158.703,84 динара, са законском затезном каматом од извршности ове пресуде.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку, побијајући је у ставу првом и трећем изреке. Жалбене разлоге је образложила и жалбени предлог изнела.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр.72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужене није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а на друге повреде одредаба парничног поступка, жалбом тужене се не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је пословно сарађивао са сада пок. супругом тужене ВВ, предмет те сарадње била је продаја и испорука товних пилића именованом у турама које је правни претходник тужене плаћао по преузимању нове туре, у готовом новцу на руке о чему су издавани рачуни који су садржали између осталог и износ новчаних средстава које се плаћао. Период ове сарадње је био 24.03.2015. године до 04.09.2015. године, а након куповине последње туре пилића остао је неизмирен дуг у висини утуженог потраживања, који је требало измирити до 30.09.2015. године, према усменом договору између тужиоца и пок. ВВ. Како до измирења дуга није дошло до наведеног рока, правни претходник тужене је у више наврата и то 30.11. и 4.12.2017. године а затим и 29.5.2018. године и 7.6.2019. године путем СМС порука обавештавао тужиоца да ће дуг измирити, извињавао се због закашњења у испуњењу своје обавезе и објашњавао начин на који ће прибавити средства како би дуг измирио. ВВ је преминуо у јануару 2020. године а тужена, његова супруга је оглашена за његовог законског наследника. Према налазу и мишљењу вештака економско – финансијске струке укупна вредност робе коју је тужилац продао покојном ВВ износи 1.828.741,50 динара, према 35 рачуна који су приложени уз тужбу и који датирају од 24.03.2015. године закључно са 04.09.2015. године. Рачуни садрже податке о називу купца – ВВ, месту издавања рачуна – ..., датуму издавања и броју рачуна, броју комада предатих товних пилића, броју комада амбалажних кутија у којима су пилићи паковани, бруто тежини сваке продате кутије, тежини празник амбалажних кутија, цена по килограму у динарима, као и потписе: издаваоца рачуна – АА, потпис лица које је примило робу, а 11 рачуна садржи и констатацију "плаћено" са износом. Укупан износ плаћене робе је 932.000,00 динара, а дуг износи 896.741,50 динара. Према исказу сведока ГГ, који је у спорном периоду био запослен код правног претходника тужене, као возач и који је непосредно преузимао робу и исплаћивао новац тужиоцу на име претходне куповине у износима које му је покојни ВВ давао за ту намену и који су исказивани на рачунима, произилази и да се на рачунима у рубрици "прималац робе" налази његов потпис, да је новац за исплату носио само када је вршио и преузимање робе, али у износима који нису били одговарајући преузетим количинама робе осим приликом преузимања прве туре када је исплаћен цео износ. Према исказу сведока ДД покојни ВВ је намеравао да дуг измирити подизањем кредита, односно продајом њиве, а постојање дуга никада није оспоравао.

Све битне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева, првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио на основу изведених доказа, које је правилно оценио применом члана 8. ЗПП. Жалбом тужене у којој нису изнете нове чињенице, нити предлагани нови докази, у смислу члана 372. став 1. ЗПП, правилност

утврђеног чињеничног стања није доведена у сумњу.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а како је у току поступка истакнут од стране тужене материјално правни приговор застарелости потраживања, то је првостепени суд, пре мериторног одлучивања о постављеном захтеву, одлучивао о овом приговору и оценио да је неоснован. Уговорено плаћање по основу куповине пилића било је по турама (како је вршена и испорука), због чега у конкретном случају, првостепени суд закључује да су испуњени услови за примену одредбе члана 372. став 1. Закона о облигационим односима – ЗОО, која уређује повремена потраживања, и за која закон прописује рок застарелости од пет година и то за права из кога проистичу повремена потраживања, сходно члану 373. став 1. ЗОО. Како је сада пок. ВВ потраживање тужиоца признао 30.11.2017. године, рок застарелости са тим даном фактички је прекинут и исти је почео да тече изнова, у складу са одредбом члана 392. став 1. ЗОО. Из наведеног произилази, по мишљењу првостепеног суда да је рок за предметно утужење почео да тече 30.11.2017. године а истицао је 30.11.2022. године, те како је тужба у овој правној ствари поднета 23.12.2021. године, утужено потраживање није застарело јер је рок застарелости почео да тече изнова од дана признања дуга.

Правилан је закључак првостепеног суда да у конкретном случају, потраживање тужиоца није застарело, али из других разлога.

Наиме, у конкретном случају ради се о потраживању које потиче из уговора о купопродаји робе, закљученог између тужиоца и ВВ, као физичких лица, које је доспело за исплату 30.9.2015. године, јер је тада постигнут споразум око новог рока за измирење дуга који је доспевао за наплату, па се у складу са одредбом члана 361. став 1. ЗОО застарелост рачуна од дана када је поверилац имао право да захтева испуњење обавезе. Тужиочево потраживање по основу продате робе застарева у року прописаном чланом 371. ЗОО а како до подношења тужбе 23.12.2021. године није протекао законски рок од 10 година, то потраживање тужиоца није застарело.

Полазећи од овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби члана 17, 262. став 1. и 321. став 1. ЗОО, правилно закључио да је тужена, као законска наследница покојног ВВ, у обавези да тужиоцу по основу дуга исплати износ од 896.741,50 динара, са законском затезном каматом почев од 01.12.2017. године па до исплате, у складу са одредбом члана 277. став 1. истог закона.

По оцени Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд закључио да је тужбени захтев тужиоца основан и да тужиоцу припада право на судску заштиту, а за своју одлуку је дао јасне и довољне разлоге, па их као правилне прихвата и другостепени суд.

Неосновано тужена жалбом указује да није јасан закључак првостепеног суда да су одштапане СМС поруке послате баш од стране покојног супруга тужене, а да адекватан доказ за утврђивање веродостојности предметних СМС порука није изведен, и поред навода тужене да јој ништа није познато везано за предметне СМС поруке. Наиме, веродостојност штампаних СМС порука пок. ВВ које је тужилац доставио уз

тужбу као доказ на околност да правни претходник тужене није спорио постојање дуга и своју спремност да исти измири, те разлоге због чега није раније покрену поступак ради намирења потраживања, тужена није у току поступка оспоравала, осим истицања да јој оне нису биле познате. Садржина ових порука у сагласности је и са исказима саслушаних сведока ГГ и ДД, које је суд прихватио а другим изведеним доказима нису оспорени. Стога, осправање ових доказа у жалбеном поступку, не може утицати на правиланост закључка првостепеног суда о основаности тужбеног захтева, посебно у ситуацији када је само постојање дуга и његову висину тужилац доказао на основу издатих рачуна.

Исто тако, без утицаја су наводи жалбе тужене којима оспорава правилост оцене првостепеног суда у погледу признања дуга који је учињен од стране покојног супруга тужене СМС порукама, јер исте не садрже тачан износ дуговања, као ни датум од када потиче дуг. У складу са претходно наведеним, а имајући у виду заузети правни став овог суда о истакнутом приговору застарелости потраживања, неосновани су наводи жалбе тужене да је протекло рок за утужење спорног потраживања.

Исто тако, неосновани су наводи жалбе тужене којим се оспорава налаз и мишљење вештака економско финансијске струке јер исти не садржи тачно одређење на основу чега је вештак утврдио да су дописани подаци тачни и исправни, као и да није наведено ни о којим се тачно рачунима ради, што указује на сумњу у веродостојност свих издатих рачуна. Ово стога што се на наведене примедбе тужене судски вештак у првостепеном поступку детаљно изјаснио и остао при свом мишљењу из основног налаза да су сви накнадно дописани подаци на спорним рачунима идентични подацима које ти рачуни и садрже, чиме су и по мишљењу и овог суда ове примедбе отклоњене, тужена ново вештачење није предложила, нити ангажовала стручно лице које би сачинило нов налаз и стручно мишљење и којим би се аргументовано овако дат налаз вештака довео у сумњу. Такође, веродостојност спорних рачуна није доведена у сумњу, како се то неосновано жалбом указује, ни исказом сведок ГГ који је потврдио да се на рачунима налази његов потпис, али се о садржини истих није могао изјаснити. Ово с тога што је садржина спорних рачуна била предмет вештачења а сведок је могао да се изјасни само на околности које су му могле бити познате, имајући у виду задужења које је имао приликом преузимања и плаћања робе, у складу са налозима свог властодавца.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе које је тужена истицала у жалби, али их применом члана 396. став 1. ЗПП није посебно образлагао, будући да не могу довести до другачије, за тужену повољније одлуке у овој правној ствари.

На основу изложеног, Апелациони суд у Београду је одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке, на основу члана 390. ЗПП.

С обзиром на исход спора и постигнут успех странака, потврђена је и одлука о трошковима поступка, садржана у ставу трећем изреке побијане пресуде, на основу

одредбе члана 401. тачка 2. ЗПП, будући да су трошкови досуђени и одмерени правилном применом одредби члана 150, 153, 154. и 163. ЗПП, Таксене тарифе и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, увећани за трошкове вештачења.

**Председник већа-судија,
Снежана Живковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић